Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 29ης Μαρτίου 2012 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Περιβάλλον — Οδηγία 2003/87/ΕΚ — Σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου — Εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου της Δημοκρατίας της Εσθονίας για την περίοδο 2008-2012 — Αρμοδιότητες της Επιτροπής και των κρατών μελών αντιστοίχως — Άρθρα 9, παράγραφοι 1 και 3, και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87 — Ίση μεταχείριση — Αρχή της χρηστής διοικήσεως»

Στην υπόθεση C-505/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2009,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις E. Kružíková και E. Randvere, καθώς και τον E. White, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο της Δανίας, εκπροσωπούμενο από τον C. Vang,

παρεμβαίνον στη διαδικασία αναιρέσεως,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι

Δημοκρατία της Εσθονίας, εκπροσωπούμενη από τους L. Uibo και M. Linntam,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

υποστηριζόμενη από τους

Τσεχική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον M. Smolek,

Δημοκρατία της Λεττονίας, εκπροσωπούμενη από τους K. Drēviņa και I. Kalniņš,

παρεμβαίνουσες στη διαδικασία αναιρέσεως,

Δημοκρατία της Λιθουανίας,

Σλοβακική Δημοκρατία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η εσθονική.

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. N. Cunha Rodrigues, πρόεδρο τμήματος, U. Lõhmus, A. Rosas (εισηγητή), A. Ó Caoimh και A. Arabadjiev, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: V. Trstenjak

γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Σεπτεμβρίου 2011,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 17ης Νοεμβρίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης] στις 23 Σεπτεμβρίου 2009 στην υπόθεση T-263/07, Εσθονία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2009, σ. II-3463, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση της Επιτροπής της 4ης Μαΐου 2007 σχετικά με το εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, το οποίο κοινοποίησε η Δημοκρατία της Εσθονίας για την περίοδο 2008 έως 2012, σύμφωνα με την οδηγία 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τη θέσπιση συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Κοινότητας και την τροποποίηση της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τη θέσπιση συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Κοινότητας και την τροποποίηση της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 275, σ. 32), όπως αυτή τροποποιήθηκε με την οδηγία 2004/101/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2004 (ΕΕ L 338, σ. 18, στο εξής: οδηγία 2003/87), ορίζει ότι:

«Η παρούσα οδηγία καθιερώνει ένα σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Κοινότητας […] προκειμένου να προωθήσει τη μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου κατά τρόπο αποδοτικό από πλευράς κόστους και οικονομικώς αποτελεσματικό.»

3 Το άρθρο 9 της οδηγίας αυτής ορίζει ότι:

«1. Για κάθε περίοδο που αναφέρεται στο άρθρο 11, παράγραφοι 1 και 2, κάθε κράτος μέλος καταρτίζει εθνικό σχέδιο με τη συνολική ποσότητα δικαιωμάτων που σκοπεύει να κατανείμει για την περίοδο αυτή και τον τρόπο κατανομής. Το σχέδιο βασίζεται σε αντικειμενικά και διαφανή κριτήρια,

συμπεριλαμβανομένων εκείνων που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙΙ, λαμβανομένων δεόντως υπόψη των τυχόν παρατηρήσεων του κοινού. Με την επιφύλαξη της συνθήκης [ΕΚ], η Επιτροπή διατυπώνει, το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2003, κατευθύνσεις για την εφαρμογή των κριτηρίων που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙΙ.

Για την περίοδο που αναφέρεται στο άρθρο 11, παράγραφος 1, το σχέδιο δημοσιεύεται και κοινοποιείται στην Επιτροπή και στα άλλα κράτη μέλη μέχρι τις 31 Μαρτίου 2004 το αργότερο. Για τις μετέπειτα περιόδους, το σχέδιο δημοσιεύεται και κοινοποιείται στην Επιτροπή και στα άλλα κράτη μέλη δεκαοκτώ τουλάχιστον μήνες πριν από την έναρξη της σχετικής περιόδου.

2. Τα εθνικά σχέδια κατανομής εξετάζονται στα πλαίσια της επιτροπής του άρθρου 23, παράγραφος 1.

3. Εντός τριμήνου από την κοινοποίηση εθνικού σχεδίου κατανομής από κράτος μέλος βάσει της παραγράφου 1, η Επιτροπή μπορεί να απορρίψει το σχέδιο αυτό, ή οποιαδήποτε πτυχή του, για λόγους μη συμβατότητας με τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ ή με το άρθρο 10. Το κράτος μέλος λαμβάνει απόφαση βάσει του άρθρου 11, παράγραφοι 1 ή 2, μόνον εάν οι προτεινόμενες τροποποιήσεις γίνουν αποδεκτές από την Επιτροπή. Κάθε απορριπτική απόφαση της Επιτροπής αιτιολογείται.»

4 Το άρθρο 10 της εν λόγω οδηγίας ορίζει ότι, «κατά την τριετή περίοδο που αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 2005, τα κράτη μέλη κατανέμουν τουλάχιστον το 95 % των δικαιωμάτων δωρεάν. Κατά την πενταετή περίοδο που αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 2008, τα κράτη μέλη κατανέμουν δωρεάν τουλάχιστον το 90 % των δικαιωμάτων».

5 Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87:

«Κατά την πενταετή περίοδο που αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 2008, και για κάθε μετέπειτα πενταετή περίοδο, κάθε κράτος μέλος αποφασίζει τη συνολική ποσότητα δικαιωμάτων που θα κατανείμει για την εν λόγω περίοδο και αρχίζει τη διαδικασία κατανομής των δικαιωμάτων στον φορέα εκμετάλλευσης κάθε εγκατάστασης. Η απόφαση λαμβάνεται δώδεκα τουλάχιστον μήνες πριν από την έναρξη της σχετικής περιόδου και βασίζεται στο εθνικό του σχέδιο κατανομής που έχει καταρτιστεί βάσει του άρθρου 9 και σύμφωνα με το άρθρο 10, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τυχόν παρατηρήσεις του κοινού.»

6 Το παράρτημα ΙΙΙ της οδηγίας αυτής απαριθμεί δώδεκα κριτήρια τα οποία εφαρμόζονται στα εθνικά σχέδια κατανομής. Τα υπό σημεία 1 έως 3, 5 και 6 κριτήρια του εν λόγω παραρτήματος ορίζουν αντιστοίχως τα εξής:

«1. Η συνολική ποσότητα των κατανεμητέων δικαιωμάτων για τη σχετική περίοδο πρέπει να αντιστοιχεί προς την υποχρέωση του κράτους μέλους να περιορίσει τις εκπομπές του βάσει της αποφάσεως 2002/358/ΕΚ [του Συμβουλίου, της 25ης Απριλίου 2002, για την έγκριση, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, του Πρωτόκολλου του Κυότο στη Σύμβαση-Πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για τις κλιματικές μεταβολές και την από κοινού τήρηση των σχετικών δεσμεύσεων (ΕΕ L 130, σ. 1),] και του Πρωτόκολλου του Κυότο, λαμβανομένης υπόψη, αφενός, της αναλογίας συνολικών εκπομπών που τα δικαιώματα αυτά αντιπροσωπεύουν σε σύγκριση με τις εκπομπές από πηγές που δεν καλύπτονται από την παρούσα οδηγία και, αφετέρου, των εθνικών πολιτικών ενέργειας, και θα πρέπει να συμφωνεί με το εθνικό πρόγραμμα για τις κλιματικές μεταβολές. Η συνολική ποσότητα των κατανεμητέων δικαιωμάτων δεν πρέπει να υπερβαίνει την ενδεχομένως απαιτούμενη για την αυστηρή εφαρμογή των κριτηρίων του παρόντος παραρτήματος. Πριν από το 2008, η ποσότητα πρέπει να συμβαδίζει με την κατεύθυνση της επίτευξης ή της υπερ-επίτευξης του στόχου κάθε κράτους μέλους σύμφωνα με την απόφαση 2002/358/ΕΚ και το Πρωτόκολλο του Κυότο.

2. Η συνολική ποσότητα των κατανεμητέων δικαιωμάτων πρέπει να αντιστοιχεί προς τις εκτιμήσεις της πραγματικής και της προβλεπόμενης προόδου προς εκπλήρωση των συνεισφορών των κρατών μελών στις δεσμεύσεις της Κοινότητας βάσει της αποφάσεως 93/389/ΕΟΚ [του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1993, σχετικά με ένα μηχανισμό παρακολούθησης των εκπομπών CO_2 και άλλων αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου μέσα στην Κοινότητα (ΕΕ L 167, σ. 31)].

3. Οι ποσότητες των κατανεμητέων δικαιωμάτων πρέπει να αντιστοιχούν προς το δυναμικό, συμπεριλαμβανομένου του τεχνολογικού δυναμικού, δραστηριοτήτων που καλύπτονται από αυτό το σύστημα μείωσης των εκπομπών. Τα κράτη μέλη μπορούν να βασίζουν την κατανομή δικαιωμάτων στις μέσες εκπομπές αερίων θερμοκηπίου ανά προϊόν σε κάθε τομέα δραστηριοτήτων και στην πρόοδο που είναι δυνατόν να επιτευχθεί σε κάθε δραστηριότητα.

[…]

5. Το σχέδιο δεν πρέπει να εισάγει διακρίσεις μεταξύ επιχειρήσεων ή τομέων ώστε να ευνοούνται αθεμίτως κάποιες επιχειρήσεις ή δραστηριότητες, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της συνθήκης, και ιδίως των άρθρων 87 και 88 αυτής.

6. Το σχέδιο πρέπει να περιέχει πληροφορίες για τον τρόπο με τον οποίο οι νεοεισερχόμενοι θα μπορούν να αρχίζουν να συμμετέχουν στο κοινοτικό σύστημα στο οικείο κράτος μέλος.»

7 Το άρθρο 3 της αποφάσεως 2006/780/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Νοεμβρίου 2006, για την αποφυγή της διπλής καταγραφής των μειώσεων των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου στο πλαίσιο του κοινοτικού συστήματος εμπορίας εκπομπών για δραστηριότητες έργων με βάση το Πρωτόκολλο του Κυότο σύμφωνα με την οδηγία 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 316, σ. 12), ορίζει, στις παραγράφους του 1 και 2, τα εξής:

«1. Στο οικείο εθνικό σχέδιο κατανομής για την περίοδο 2008 έως 2012, το κράτος μέλος θα συμπεριλάβει στο συνολικό ύψος των δικαιωμάτων (ποσοστώσεων) χωριστή πρόβλεψη δικαιωμάτων, για κάθε δραστηριότητα έργου, με τη μορφή που ορίζεται στον πίνακα του Παραρτήματος Ι της παρούσας απόφασης εάν, πριν από την προθεσμία κοινοποίησης του οικείου εθνικού σχεδίου κατανομής που ορίζεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/87/ΕΚ, το κράτος μέλος έχει εκδώσει εγκριτικές επιστολές ως φιλοξενούσα χώρα, δεσμευόμενη να εκδώσει [μονάδες μειώσεως των εκπομπών] ή [πιστοποιημένες μειώσεις εκπομπών] για δραστηριότητες έργου οι οποίες έχουν ως αποτέλεσμα μειώσεις ή περιορισμούς εκπομπών σε εγκαταστάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2003/87/ΕΚ.

2. Στο οικείο σχέδιο κατανομής για την περίοδο 2008 έως 2012, το κράτος μέλος δύναται επίσης να περιλάβει στο συνολικό ύψος των δικαιωμάτων (ποσοστώσεων) πρόσθετη πρόβλεψη δικαιωμάτων, με τη μορφή που ορίζεται στο Παράρτημα ΙΙ της παρούσας απόφασης, εάν μετά την απόφαση δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87/ΕΚ προτίθεται να εκδώσει εγκριτικές επιστολές, ως φιλοξενούσα χώρα που εγγυάται την εκχώρηση [μονάδων μειώσεως των εκπομπών] ή [πιστοποιημένων μειώσεων εκπομπών], πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 2012, για δραστηριότητες έργου που έχουν ως αποτέλεσμα μειώσεις ή περιορισμούς εκπομπών σε εγκαταστάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2003/87/ΕΚ. Οι προγραμματιζόμενες δραστηριότητες έργου που χρησιμοποιούν την ίδια μεθοδολογία για τον περιορισμό εκπομπών, για τις οποίες δεν έχει εκδοθεί υποστηρικτική επιστολή, μπορούν να ομαδοποιηθούν σε μία στήλη στον πίνακα της πρόβλεψης, ο οποίος καταρτίζεται σύμφωνα με το Παράρτημα ΙΙ.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η προσβαλλόμενη απόφαση

8 Το ιστορικό της υπό κρίση διαφοράς και η προσβαλλόμενη απόφαση εκτίθενται στις σκέψεις 6 έως 12 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ως εξής:

«6 Η Δημοκρατία της Εσθονίας κοινοποίησε στην Επιτροπή [...] το εθνικό της σχέδιο κατανομής ποσοστώσεων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, σύμφωνα με την οδηγία [2003/87]. Κατά τη Δημοκρατία της Εσθονίας, η κοινοποίηση αυτή έλαβε χώρα την 30ή Ιουνίου 2006 ενώ, κατά την Επιτροπή, την 7η Ιουλίου 2006.

7 Κατόπιν ανταλλαγής επιστολών με την Επιτροπή, η Δημοκρατία της Εσθονίας της υπέβαλε, τον Φεβρουάριο του 2007, ένα αναθεωρημένο εθνικό σχέδιο κατανομής ποσοστώσεων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου.

8 Στις 4 Μαΐου 2007, η Επιτροπή εξέδωσε [την προσβαλλόμενη απόφαση]. Η απόφαση αυτή προβλέπει μείωση κατά ποσοστό 47,8 % σε σχέση με τα δικαιώματα εκπομπής που πρότεινε να κατανείμει η Δημοκρατία της Εσθονίας.

9 Το διατακτικό της [προσβαλλόμενης] αποφάσεως ορίζει τα ακόλουθα:

“Άρθρο 1

Οι ακόλουθες πτυχές του εθνικού σχεδίου κατανομής [δικαιωμάτων] της [Δημοκρατίας της] Εσθονίας για την πρώτη πενταετή περίοδο που αναφέρεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας [2003/87] δεν συμφωνούν, αντιστοίχως, με:

1. τα [υπό σημεία] 1 [έως] 3 κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας [2003/87]: το μέρος της συνολικής ποσότητας των κατανεμητέων δικαιωμάτων, ήτοι 11,657987 εκατομμύρια τόνοι ισοδύναμου CO_2 ετησίως, δεν συμβαδίζει με τις αξιολογήσεις που πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με την απόφαση [...] 280/2004/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για μηχανισμό παρακολούθησης των εκπομπών αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου στην Κοινότητα και εφαρμογής του Πρωτόκολλου του Κυότο (ΕΕ L 49, σ. 1)] και με το δυναμικό, συμπεριλαμβανομένου του τεχνολογικού δυναμικού, μείωσης των εκπομπών των δραστηριοτήτων, καθότι το μέρος αυτό μειώθηκε προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι εκπομπές δραστηριοτήτων έργου που βρίσκονταν ήδη σε εξέλιξη το 2005 και οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα, κατά το έτος αυτό, μειώσεις ή περιορισμούς εκπομπών στις εγκαταστάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας [2003/87], στο μέτρο που οι εν λόγω μειώσεις ή περιορισμοί δικαιολογήθηκαν και εξακριβώθηκαν· επιπλέον, το τμήμα της συνολικής ποσότητας των δικαιωμάτων, που αντιστοιχεί στις συμπληρωματικές εκπομπές μιας εγκατάστασης καύσεως, που δεν περιλαμβάνετο στο εθνικό σχέδιο κατανομής που καταρτίσθηκε για το πρώτο στάδιο, εκτιμώμενο σε 0,313883 εκατομμύρια τόνους ετησίως, το οποίο δεν δικαιολογείται σύμφωνα με τις οριζόμενες στο εθνικό σχέδιο κατανομής γενικές μεθόδους, βάσει δικαιολογημένων και επαληθευμένων δεδομένων·

2. το [υπό σημείο] 3 κριτήριο του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας [2003/87]: η παράλειψη από τη συνολική ποσότητα των κατανεμητέων δικαιωμάτων, που προβλέπεται βάσει του οικείου εθνικού σχεδίου κατανομής, ενός αποθέματος δικαιωμάτων που συστάθηκε εκ μέρους της [Δημοκρατίας της] Εσθονίας σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2006/780/ΕΚ και το γεγονός ότι η ποσότητα δικαιωμάτων που κατανέμεται στις εγκαταστάσεις που αναπτύσσουν τις σχετικές δραστηριότητες δεν μειώνεται αναλογικά·

3. το [υπό σημείο] 5 κριτήριο του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας [2003/87]: τα υπερβαίνοντα τις προβλεφθείσες οικείες ανάγκες δικαιώματα που κατανεμήθηκαν σε ορισμένες εγκαταστάσεις, ως αποτέλεσμα σώρευσης μιας επιδότησης για τα σε πρώιμο στάδιο ληφθέντα μέτρα και επιχορηγήσεων που έχουν υπολογιστεί με διαφορετικό τρόπο·

4. το [υπό σημείο] 6 κριτήριο του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας [2003/87]: οι πληροφορίες ως προς τον τρόπο με τον οποίο οι νεοεισερχόμενοι θα μπορούν να αρχίζουν να συμμετέχουν στο κοινοτικό σύστημα.

Άρθρο 2

Δεν θα προβληθούν αντιρρήσεις ως προς το εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων υπό την επιφύλαξη ότι θα πραγματοποιηθούν οι ακόλουθες τροποποιήσεις, χωρίς διακρίσεις, και θα κοινοποιηθούν στην Επιτροπή το συντομότερο δυνατόν, λαμβανομένων υπόψη των αναγκαίων προθεσμιών για την εφαρμογή των εθνικών διαδικασιών:

1. η συνολική ποσότητα των κατανεμητέων δικαιωμάτων για τους σκοπούς του κοινοτικού συστήματος θα μειωθεί στους 11,657987 εκατομμύρια τόνους ισοδύναμου CO_2 ετησίως και τα δικαιώματα που εκχωρήθηκαν σε μια συμπληρωματική εγκατάσταση καύσεως, που δεν περιλαμβάνετο στο εθνικό σχέδιο κατανομής που καταρτίσθηκε για την πρώτη φάση, θα καθορισθούν σύμφωνα με τις οριζόμενες στο εθνικό σχέδιο κατανομής γενικές μεθόδους, βάσει δικαιολογημένων και επαληθευμένων δεδομένων εκπομπών, η δε συνολική ποσότητα θα μειωθεί ακόμα περισσότερο αφαιρούμενου του ισοδύναμου της ενδεχόμενης διαφοράς μεταξύ των δικαιωμάτων που κατανεμήθηκαν στην εν λόγω εγκατάσταση και του 0,313883 εκατομμυρίου τόνων που αποθεματοποιούνται ετησίως για την τελευταία· επιπροσθέτως, η συνολική ποσότητα θα αυξηθεί προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι εκπομπές δραστηριοτήτων έργου που ήδη βρίσκονταν σε εξέλιξη το 2005 και που είχαν ως αποτέλεσμα, κατά το έτος αυτό, μειώσεις ή περιορισμούς εκπομπών στις εγκαταστάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας [2003/87], στο μέτρο που οι εν λόγω μειώσεις ή περιορισμοί δικαιολογήθηκαν και εξακριβώθηκαν·

2. το απόθεμα δικαιωμάτων, το οποίο προτίθεται να συστήσει η [Δημοκρατία της] Εσθονία[ς] σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2006/780/ΕΚ, θα συμπεριληφθεί στη συνολική ποσότητα δικαιωμάτων των 12,717058 εκατομμυρίων τόνων, που υπολογίζεται σύμφωνα με τα [υπό σημεία] 1 [έως] 3 κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας [2003/87], προτού ληφθεί η τελική εθνική απόφαση περί κατανομής δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, της οδηγίας [2003/87], η δε ποσότητα δικαιωμάτων που κατανέμεται στις εγκαταστάσεις που αναπτύσσουν τις σχετικές δραστηριότητες θα μειωθεί αναλογικά·

3. τα δικαιώματα που κατανεμήθηκαν σε ορισμένες εγκαταστάσεις δεν θα υπερβαίνουν τις προβλεφθείσες ανάγκες, ως αποτέλεσμα της εφαρμογής μιας επιδότησης για τα μέτρα που ελήφθησαν σε πρώιμο στάδιο·

4. θα παρασχεθούν πληροφορίες ως προς τον τρόπο με τον οποίο οι νεοεισερχόμενοι θα μπορούν να αρχίζουν να συμμετέχουν στο κοινοτικό σύστημα, σύμφωνα με τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ και του άρθρου 10 της οδηγίας [2003/87]·

Άρθρο 3

1. Η μέση ετήσια συνολική ποσότητα δικαιωμάτων ύψους 12,717058 εκατομμύρια τόνων —αφαιρουμένων, αφενός, του αποθέματος δικαιωμάτων, το οποίο προτίθεται να συστήσει η [Δημοκρατία της] Εσθονία[ς] σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2006/780/ΕΚ, αφετέρου, του ισοδύναμου της ενδεχόμενης διαφοράς μεταξύ των δικαιωμάτων που

κατανεμήθηκαν σε μια συμπληρωματική εγκατάσταση καύσεως, η οποία δεν περιλαμβάνετο στο εθνικό σχέδιο κατανομής που καταρτίσθηκε για το πρώτο στάδιο και του ποσού του 0,313883 εκατομμυρίου τόνων που αποθεματοποιούνται ετησίως για την εν λόγω εγκατάσταση, το οποίο δεν δικαιολογείται σύμφωνα με τις οριζόμενες στο εθνικό σχέδιο κατανομής γενικές μεθόδους βάσει δικαιολογημένων και επαληθευμένων δεδομένων εκπομπών, και προσαυξανόμενου προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι εκπομπές δραστηριοτήτων έργου που ήδη βρίσκονταν σε εξέλιξη το 2005 και οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα, κατά το έτος αυτό, μειώσεις ή περιορισμούς εκπομπών στις εγκαταστάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας [2003/87], εφόσον οι εν λόγω μειώσεις ή περιορισμοί δικαιολογήθηκαν και εξακριβώθηκαν— που θα κατανεμηθεί από τη [Δημοκρατία της] Εσθονία[ς], σύμφωνα με το εθνικό της σχέδιο κατανομής, στις εγκαταστάσεις που αναφέρονται στο εν λόγω σχέδιο και στους νεοεισερχόμενους, δεν θα πρέπει να υπερβαίνεται.

2. Το εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων δύναται να τροποποιηθεί χωρίς προηγούμενη έγκριση της Επιτροπής, εφόσον η τροποποίηση αφορά τα δικαιώματα που κατανέμονται σε ορισμένες εγκαταστάσεις, εντός των ορίων του συνόλου των δικαιωμάτων που θα κατανεμηθούν στις εγκαταστάσεις που αναφέρονται στο εν λόγω σχέδιο, κατόπιν βελτιώσεων της ποιότητας των δεδομένων, ή εφόσον η τροποποίηση συνίσταται σε μείωση του ποσοστού δικαιωμάτων που θα κατανεμηθούν δωρεάν εντός των ορίων που καθορίζονται στο άρθρο 10 της οδηγίας [2003/87].

3. Κάθε τροποποίηση του εθνικού σχεδίου κατανομής, που αφορά μεν στη διόρθωση των μη συμβατών σημείων που επισημαίνονται στο άρθρο 1 της παρούσας αποφάσεως, παρεκκλίνει εντούτοις από τις τροποποιήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2, πρέπει να κοινοποιείται το συντομότερο δυνατόν, λαμβανομένων υπόψη των αναγκαίων προθεσμιών για την εφαρμογή των εθνικών διαδικασιών, και χρήζει προηγούμενης έγκρισης της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας [2003/87]. Κάθε άλλη τροποποίηση του εθνικού σχεδίου κατανομής, με εξαίρεση αυτές που απαιτούνται βάσει του άρθρου 2 της παρούσας αποφάσεως, είναι απαράδεκτη.

Άρθρο 4

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στη Δημοκρατία της Εσθονίας.”»

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 16 Ιουλίου 2007, η Δημοκρατία της Εσθονίας άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

10 Με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2008, ο πρόεδρος του έβδομου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής, καθώς και στη Δημοκρατία της Λιθουανίας και στη Σλοβακική Δημοκρατία να παρέμβουν υπέρ της Δημοκρατίας της Εσθονίας.

11 Προς στήριξη της προσφυγής του, το εν λόγω κράτος μέλος προέβαλε πέντε λόγους ακυρώσεως. Οι λόγοι αυτοί αντλούνταν, πρώτον, από υπέρβαση εξουσίας λόγω παραβάσεως των άρθρων 9, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87, δεύτερον, από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, τρίτον, από παράβαση του άρθρου 175 ΕΚ, τέταρτον, από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και, πέμπτον, από έλλειψη αιτιολογήσεως.

12 Η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη όσον αφορά τα άρθρα 1, παράγραφοι 3 και 4, 2, παράγραφοι 3 και 4, καθώς και 3, παράγραφοι 2 και 3, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, δεδομένου ότι η Δημοκρατία της Εσθονίας δεν προέβαλε κανέναν πραγματικό ή νομικό ισχυρισμό όσον αφορά τις διατάξεις αυτές, και να την απορρίψει ως αβάσιμη όσον αφορά τις λοιπές διατάξεις αυτής.

13 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της.

14 Κατ' αρχάς, στις σκέψεις 28 έως 34 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε την ένσταση περί εν μέρει απαραδέκτου την οποία προέβαλε η Επιτροπή. Έκρινε ότι τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορούσαν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις της αποφάσεως αυτής, και ότι, εφόσον οι προβληθέντες από τη Δημοκρατία της Εσθονίας λόγοι αποδεικνύονταν βάσιμοι, θα έπρεπε να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της.

15 Ακολούθως, στις σκέψεις 49 έως 93 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε τον πρώτον λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλούνταν από υπέρβαση εξουσιών λόγω παραβάσεως των άρθρων 9, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87. Πρώτον, διαπίστωσε ότι η Επιτροπή ενήργησε καθ' υπέρβαση της εξουσίας ελέγχου που της απονέμει το άρθρο 9, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας, αφενός, καθορίζοντας συγκεκριμένη ποσότητα προς κατανομή δικαιωμάτων, κάθε υπέρβαση της οποίας εθεωρείτο μη συμβατή προς τα κριτήρια που τάσσει η ίδια αυτή οδηγία, και, αφετέρου, απορρίπτοντας το εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου της Δημοκρατίας της Εσθονίας για την περίοδο 2008-2012, σύμφωνα με την οδηγία 2003/87 (στο εξής: εσθονικό ΕΣΚ), στο μέτρο που η με αυτό προταθείσα συνολική ποσότητα δικαιωμάτων υπερέβαινε το εν λόγω όριο. Δεύτερον, έκρινε ότι η Επιτροπή είχε παραβεί το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 υποκαθιστώντας με τη δική της ανάλυση την ανάλυση την οποία είχε περιλάβει η Δημοκρατία της Εσθονίας στο σχέδιο αυτό. Σε αυτό το πλαίσιο, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε περαιτέρω ότι τα χρησιμοποιηθέντα από την Επιτροπή δεδομένα δεν ήταν «κατ' ανάγκη» τα πλέον αντιπροσωπευτικά, το ίδιο ίσχυε δε και για τις χρησιμοποιηθείσες από αυτήν μεθόδους αξιολογήσεως.

16 Το Πρωτοδικείο έκρινε εξ αυτών, στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τα άρθρα 1, παράγραφος 1, 2, παράγραφος 1, και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, σχετικά με τον καθορισμό της συνολικής ποσότητας των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, έπρεπε να ακυρωθούν. Ως προς τον δεύτερο, τον τρίτο και τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η Δημοκρατία της Εσθονίας, δεδομένου ότι στρέφονταν κατά των ίδιων ως άνω διατάξεων, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι παρήλκε η εξέτασή τους.

17 Τέλος, στις σκέψεις 99 έως 112 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αντλούνταν από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Ο λόγος αυτός αφορούσε την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά το ζήτημα αν το εσθονικό ΕΣΚ συμμορφωνόταν προς το υπό σημείο 3 κριτήριο του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87 σχετικά με τον συνυπολογισμό των αποθεμάτων στη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου. Κατά το Πρωτοδικείο, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι περιληφθέντες στο σχέδιο αυτό υπολογισμοί ήταν εσφαλμένοι.

18 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 113 της εν λόγω αποφάσεως, ότι έπρεπε να ακυρωθούν τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, σχετικά με τον προβληθέντα μη συνυπολογισμό των δικαιωμάτων εκπομπής στην εν λόγω συνολική ποσότητα.

19 Επομένως, διαπιστώνοντας την ακυρότητα των άρθρων 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως και κρίνοντας ότι οι διατάξεις αυτές δεν μπορούσαν να αποσπασθούν από την λοιπή απόφαση, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έπρεπε να ακυρωθεί στο σύνολό της.

Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

20 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 2010 επετράπη στο μεν Βασίλειο της Δανίας να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής, στη δε Τσεχική Δημοκρατία, καθώς και στη Δημοκρατία της Λεττονίας να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων της Δημοκρατίας της Εσθονίας.

21 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Εσθονίας στα δικαστικά έξοδα.

22 Το Βασίλειο της Δανίας ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

23 Η Δημοκρατία της Εσθονίας ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου να αποφανθεί επί των πρωτοδίκως προβληθέντων από το κράτος μέλος λόγων οι οποίοι δεν εξετάσθηκαν στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

24 Η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

25 Η Δημοκρατία της Λεττονίας ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

26 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η Επιτροπή προβάλλει τέσσερις λόγους. Οι λόγοι αυτοί αντλούνται, πρώτον, από πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως και, δεύτερον, από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία των άρθρων 9, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87. Τρίτον, το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της αρχής της χρηστής διοικήσεως και, τέταρτον, υπέπεσε σε πλάνη κατά τον νομικό χαρακτηρισμό των άρθρων 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κρίνοντας ότι οι διατάξεις αυτές δεν μπορούσαν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις της αποφάσεως αυτής.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

27 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δεχόμενο το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως όσον αφορά τα άρθρα 1, παράγραφοι 3 και 4, 2, παράγραφοι 3 και 4, καθώς και 3, παράγραφοι 2 και 3, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο παρέβη τα άρθρα 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

28 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι λόγοι που προέβαλε η Δημοκρατία της Εσθονίας ενώπιον του Πρωτοδικείου αφορούσαν κυρίως τον νόμιμο χαρακτήρα του καθορισθέντος ανώτατου ορίου για τη συνολική ποσότητα των δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, ως προβλέπεται στα άρθρα 1, παράγραφος 1, 2, παράγραφος 1, και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, καθώς και, εν μέρει, τον μη συνυπολογισμό των αποθεμάτων δικαιωμάτων, κατά τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως αυτής. Δεν διατυπώθηκαν από το εν λόγω κράτος μέλος επικρίσεις όσον αφορά λοιπές ασυμβατότητες του εσθονικού ΕΣΚ, ήτοι όσον αφορά την ευνοιοκρατία κατά την κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου και την αδιαφάνεια κατά τη μεταχείριση των νεοεισερχόμενων στην αγορά. Επομένως, η Δημοκρατία της Εσθονίας, προκειμένου να ασκήσει προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως στο σύνολό της, όφειλε να προβάλει λόγους ακυρώσεως στρεφόμενους κατά εκάστης των διατάξεων αυτής.

29 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα άρθρα 1, παράγραφοι 3 και 4, 2, παράγραφοι 3 και 4, καθώς και 3, παράγραφοι 2 και 3, της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορούσαν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις αυτής.

30 Η Δημοκρατία της Εσθονίας ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού. Υπενθυμίζει ότι είχε ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως στο σύνολό της. Το δικόγραφο της προσφυγής περιλάμβανε συνοπτική έκθεση των προβληθέντων λόγων, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Η δε αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε ορθή κατανόηση της προϋποθέσεως περί του αποσπαστού χαρακτήρα των διατάξεων της εν λόγω αποφάσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

31 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 28 έως 34 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, στις οποίες εξετάζεται η ένσταση περί εν μέρει απαραδέκτου της προσφυγής ακυρώσεως.

32 Το Πρωτοδικείο εξέτασε, στις σκέψεις 28 έως 33 της εν λόγω αποφάσεως, το ζήτημα αν τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως μπορούσαν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις της αποφάσεως αυτής και διαπίστωσε ότι τούτο δεν ήταν δυνατό. Υπό τις περιστάσεις αυτές, στη σκέψη 34 της εν λόγω αποφάσεως, απέρριψε τα επιχειρήματα της Επιτροπής σχετικά με το προβληφθέν εν μέρει απαράδεκτο της εν λόγω προσφυγής, διευκρινίζοντας παράλληλα ότι, εφόσον οι λόγοι που προέβαλε η Δημοκρατία της Εσθονίας αποδεικνύονταν βάσιμοι, θα έπρεπε να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της.

33 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Δημοκρατία της Εσθονίας είχε ζητήσει, με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως στο σύνολό της. Η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή αφορούσε προβαλλόμενη ανεπαρκή τεκμηρίωση της εν λόγω προσφυγής ως προς την έκταση του αιτήματος περί ακυρώσεως, στο μέτρο που οι λόγοι που

προβλήθηκαν από το εν λόγω κράτος μέλος δεν αφορούσαν τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής. Κατά την Επιτροπή, η προσφυγή αυτή δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που τάσσουν τα άρθρα 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Εκτιμώντας ότι οι διατάξεις στις οποίες αναφέρονταν οι προβληθέντες από τη Δημοκρατία της Εσθονίας λόγοι ακυρώσεως μπορούσαν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που αφορούσε τις τελευταίες αυτές διατάξεις.

34 Συναφώς επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ο οποίος έχει εφαρμογή στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ιδίου Οργανισμού, και 44, παράγραφος 1, στοιχεία γ' και δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να αναφέρει, ειδικότερα, το αντικείμενο της διαφοράς, τα αιτήματα και συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων λόγων. Τούτο πρέπει να γίνεται με τη δέουσα σαφήνεια και ακρίβεια, ώστε να μπορεί ο αντίδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς να απαιτούνται άλλα στοιχεία. Για να διασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης, προκειμένου η προσφυγή να είναι παραδεκτή, είναι απαραίτητο τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται η προσφυγή να προκύπτουν τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το δικόγραφο (βλ. απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2010, C-343/08, Επιτροπή κατά Τσεχικής Δημοκρατίας, Συλλογή 2010, σ. I-275, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

35 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο της Δημοκρατίας της Εσθονίας πληρούσε τις τυπικές αυτές προϋποθέσεις καθώς δεν αμφισβητείται ότι ανέφερε το αντικείμενο της διαφοράς και περιείχε συνοπτική έκθεση των λόγων που προέβαλε το κράτος μέλος αυτό, όσον αφορά τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Δεν αμφισβητείται, επίσης, ότι τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζονταν οι λόγοι αυτοί προκύπτουν κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό από το δικόγραφο της προσφυγής.

36 Βεβαίως, η Δημοκρατία της Εσθονίας δεν είχε προβάλει, με την προσφυγή της, λόγους ή αιτιάσεις όσον αφορά τα άρθρα 1, παράγραφοι 3 και 4, 2, παράγραφοι 3 και 4, καθώς και 3, παράγραφοι 2 και 3, της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Πάντως, προκειμένου να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως του δικαίου της Ένωσης στο σύνολό της, δεν είναι αναγκαίο ο προσφεύγων να προβάλει λόγους ή αιτιάσεις κατά κάθε διατάξεως αυτής.

37 Όσον αφορά το ζήτημα αν η ακύρωση διατάξεων στις οποίες ρητώς αναφέρονται οι λόγοι της προσφυγής, ήτοι των άρθρων 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της λοιπής αποφάσεως, όπως προβάλλει η Δημοκρατία της Εσθονίας στο αιτητικό του εισαγωγικού δικογράφου της προσφυγής, και, ειδικότερα, αν το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι οι διατάξεις αυτές δεν μπορούσαν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα αυτό στο πλαίσιο της εξετάσεως του τέταρτου λόγου της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως.

38 Συνεπώς, ορθώς το Πρωτοδικείο απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή όσον αφορά τα άρθρα 1, παράγραφοι 3 και 4, 2, παράγραφοι 3 και 4, καθώς και 3, παράγραφοι 2 και 3, της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία των άρθρων 9, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87

39 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία των άρθρων 9, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87. Μετά τη διατύπωση επικρίσεων ως προς τις γενικές παρατηρήσεις του Πρωτοδικείου σχετικά με την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής όπως αυτή προβλέπεται στην οδηγία αυτή και ως προς τη φύση του ελέγχου που ασκεί αυτό το θεσμικό όργανο δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας, η Επιτροπή προβάλλει επιχειρήματα δυνάμενα να περιληφθούν σε δύο σκέλη. Το πρώτο σκέλος αντλείται από προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και το δεύτερο από προβαλλόμενη μη συνεκτίμηση του σκοπού της ίδιας οδηγίας.

40 Η Δημοκρατία της Εσθονίας ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού. Η Επιτροπή δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε τέτοιου είδους πλάνη κρίνοντας ότι, κατά τα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87, η Επιτροπή θα έπρεπε να ενεργήσει στο πλαίσιο ελέγχου νομιμότητας των επιλογών στις οποίες προέβη το οικείο κράτος μέλος και να σεβαστεί το περιθώριο εκτιμήσεως που του επιφυλάσσεται.

Επί της φύσεως του ελέγχου της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87

– Επιχειρήματα των διαδίκων

41 Η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν σεβάσθηκε την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ αυτής και των κρατών μελών, όπως αυτή προβλέπεται στα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87 και ότι, χαρακτηρίζοντας τον έλεγχο στον οποίο μπορεί να προβαίνει δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας ως έλεγχο νομιμότητας, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

42 Το Πρωτοδικείο εσφαλμένως, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, διηύρυνε τις αρμοδιότητες των κρατών μελών στηριζόμενο στον ορισμό της νομικής φύσεως των οδηγιών, όπως απορρέει από το άρθρο 249 ΕΚ. Τα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87 προορίζονται να εφαρμόζονται αποκλειστικώς μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των κρατών μελών και δεν απαιτείται προηγούμενη μεταφορά στο εθνικό δίκαιο. Έχουν κανονιστικό χαρακτήρα και έχουν άμεση εφαρμογή, όπως οι διατάξεις ενός κανονισμού. Όσον αφορά τον τύπο και το περιεχόμενο των εθνικών σχεδίων κατανομής, τούτα εν πολλοίς καθορίζονται και ελέγχονται σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, λαμβάνοντας υπόψη τις κατευθύνσεις που δίδει η Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, για την εφαρμογή των κριτηρίων του παραρτήματος ΙΙΙ αυτής.

43 Σε αντίθεση προς την προσέγγιση του Πρωτοδικείου, η εφαρμογή της αρχής της επικουρικότητας, κατά το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, δεν μπορεί να περιορίσει την εξουσία ελέγχου που απονέμει στην Επιτροπή ο νομοθέτης της Ένωσης. Συγκεκριμένα, αφής στιγμής ο νομοθέτης αυτός διαπιστώνει την αναγκαιότητα ρυθμίσεως σε επίπεδο Ένωσης, η αρχή αυτή δεν εφαρμόζεται πλέον.

44 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε εσφαλμένως στα άρθρα 211 ΕΚ και 226 ΕΚ. Τα εθνικά σχέδια κατανομής δεν αποτελούν κλασική περίπτωση μέτρου με το οποίο μεταφέρεται στην εσωτερική έννομη τάξη μια οδηγία. Ενώ μια πράξη μεταφοράς, σύμφωνα με το άρθρο 226 ΕΚ, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ex post ελέγχου από την Επιτροπή, τα εθνικά μέτρα κατανομής μπορούν να αξιολογηθούν από την Επιτροπή διά ex ante ελέγχου, σύμφωνα με το άρθρο 9 της οδηγίας 2003/87. Στο πλαίσιο αυτό, η επιτροπή κλιματικών μεταβολών, η οποία μνημονεύεται στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, διαδραματίζει σημαντικό ρόλο. Συνεπώς, εν προκειμένω, ο έλεγχος της Επιτροπής βαίνει πέραν ενός απλού ελέγχου νομιμότητας.

45 Η Επιτροπή επισημαίνει, με την απάντησή της στα υπομνήματα παρεμβάσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, του Βασιλείου της Δανίας και της Δημοκρατίας της Λεττονίας, ότι με τον λόγο αυτό δεν αποσκοπείται να διαπιστωθεί ότι η ίδια είναι αρμόδια να καθορίζει κατά τρόπο δεσμευτικό τη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, αλλά να γίνει δεκτό ότι είναι εσφαλμένη η συλλογιστική που ανέπτυξε το Πρωτοδικείο προκειμένου να περιορίσει την εξουσία της ελέγχου. Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν ορθώς μεν θεωρείτο, σε αντίθεση προς τη θέση της Επιτροπής, ότι η ίδια δεν μπορούσε να καθορίσει στην προσβαλλόμενη απόφαση τη συνολική ποσότητα των δικαιωμάτων εκπομπής που θεωρούσε αποδεκτή, η διαπίστωση αυτή δεν θα αρκούσε για να ακυρώσει την εν λόγω απόφαση, στο μέτρο που η Επιτροπή εξήγησε εμπεριστατωμένα ότι η συνολική ποσότητα δικαιωμάτων εκπομπής που είχε προβλέψει η Δημοκρατία της Εσθονίας ήταν προδήλως υπερβολικά υψηλή.

46 Το κράτος μέλος αυτό υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα της Επιτροπής είναι αβάσιμα. Κατ' αυτό, το Πρωτοδικείο δεν περιόρισε την αρμοδιότητα της Επιτροπής στηριζόμενο στο άρθρο 249 ΕΚ. Διαπίστωσε απλώς ότι, όταν μια οδηγία δεν καθορίζει τον τύπο και τα μέσα που πρέπει να χρησιμοποιηθούν κατά τη μεταφορά της στην εσωτερική έννομη τάξη για την επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος, η ελευθερία δράσεως των κρατών μελών ως προς την επιλογή αυτών είναι, κατ' αρχήν, απόλυτη. Το ζήτημα αν τα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87 έχουν κανονιστικό χαρακτήρα ή όχι ουδόλως επηρεάζει την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής. Ούτε μπορεί να υποστηριχθεί ότι το Πρωτοδικείο περιόρισε, επικαλούμενο την αρχή της επικουρικότητας, τις αρμοδιότητες που απονέμονται στην Επιτροπή.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

47 Τα επιχειρήματα της Επιτροπής αφορούν τις σκέψεις 49 έως 56 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως σχετικά με την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών, ως προβλέπεται στα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87.

48 Στις εν λόγω σκέψεις, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα κράτη μέλη είναι τα μόνα αρμόδια, αφενός, να καταρτίζουν τα δικά τους εθνικά σχέδια κατανομής και, αφετέρου, να λαμβάνουν τις τελικές αποφάσεις για τον καθορισμό, ειδικότερα, της συνολικής ποσότητας των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου. Κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους, τα κράτη μέλη διαθέτουν ορισμένη διακριτική ευχέρεια. Η Επιτροπή είναι αρμόδια, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, αφενός, να εξακριβώνει αν τα εθνικά σχέδια κατανομής συμμορφώνονται προς τα κριτήρια αυτής και, αφετέρου, να απορρίπτει σχέδια λόγω μη συμβατότητας με τα κριτήρια αυτά. Η εξουσία ελέγχου της Επιτροπής περιορίζεται σε έλεγχο νομιμότητας.

49 Εν προκειμένω, όπως ορθώς επισήμανε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 53 και 54 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, προκύπτει σαφώς από το άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/87 «ότι το κράτος μέλος είναι το μόνον αρμόδιο, αφενός, να καταρτίσει το εθνικό σχέδιο κατανομής, μέσω του οποίου προτίθεται να επιτύχει τους στόχους που καθορίζονται από την οδηγία [αυτή] αναφορικά με τις εκπομπές αερίου θερμοκηπίου, το οποίο κοινοποιεί στην Επιτροπή, και, αφετέρου, να λάβει τις τελικές αποφάσεις για τον καθορισμό της συνολικής ποσότητας δικαιωμάτων εκπομπών, τα οποία θα κατανέμει για κάθε πενταετή περίοδο, καθώς και για την κατανομή της ποσότητας αυτής μεταξύ των επιχειρηματιών». Αντιθέτως, απορρέει κατά τρόπο αναμφισβήτητο από το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 ότι ο ρόλος της Επιτροπής περιορίζεται σε έλεγχο της συμμορφώσεως του εθνικού σχεδίου κατανομής του κράτους μέλους προς τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας αυτής και τις διατάξεις του άρθρου 10 αυτής. Είναι αρμόδια να εξακριβώνει τη συμμόρφωση αυτή και να απορρίπτει, με αιτιολογημένη απόφαση, το εθνικό σχέδιο κατανομής λόγω μη συμβατότητας με τα συγκεκριμένα κριτήρια ή τις εν λόγω διατάξεις. Σε περίπτωση απορρίψεως του εθνικού σχεδίου του κατανομής, το κράτος μέλος δεν δύναται να λάβει απόφαση δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, παρά μόνον εφόσον οι εκ μέρους του προτεινόμενες τροποποιήσεις γίνουν δεκτές από την Επιτροπή.

50 Σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι στηρίχθηκε, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, στο άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ για να εξετάσει το ζήτημα της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών όπως αυτή προβλέπεται στα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87. Η αρχή κατά την οποία μια οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνει την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών για την επίτευξη του εν λόγω αποτελέσματος, ισχύει, κατ' αρχήν, ως προς όλες τις οδηγίες.

51 Είναι αληθές ότι ενδέχεται να υπάρχουν μεγάλες διαφορές ως προς το είδος των υποχρεώσεων που οι οδηγίες επιβάλλουν στα κράτη μέλη και ως προς τα αποτελέσματα που πρέπει να επιτυγχάνονται με αυτές. Δεν αμφισβητείται, επίσης, ότι οι διατάξεις των οδηγιών οι οποίες αφορούν μόνο τις σχέσεις μεταξύ ενός κράτους μέλους και της Επιτροπής ενδέχεται να μην απαιτούν τη λήψη μέτρων μεταφοράς (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2006, C-32/05, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 2006, σ. I-11323, σκέψεις 35 και 36). Το γεγονός αυτό ουδόλως, όμως, επηρεάζει την επίλυση της παρούσας διαφοράς. Δεν μπορεί να αμφισβητείται ότι τα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87 διέπουν τους αντίστοιχους ρόλους της Επιτροπής και των κρατών μελών, στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως των εθνικών σχεδίων κατανομής, και δη όσον αφορά το ζήτημα της μεταξύ τους κατανομής των αρμοδιοτήτων. Οι διατάξεις αυτές επιτρέπουν να διαπιστωθεί αν τα κράτη μέλη διαθέτουν ή όχι διακριτική ευχέρεια κατά την κατάρτιση του σχεδίου τους και, κατά περίπτωση, ποια είναι η έκταση αυτής.

52 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η οδηγία 2003/87 δεν προβλέπει συγκεκριμένη μέθοδο καταρτίσεως των εθνικών σχεδίων κατανομής και καθορισμού της συνολικής ποσότητας των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου. Αντιθέτως, το παράρτημα III, σημείο 1, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει ρητώς, όπως κατ' ουσία διαπίστωσε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να καθορίζουν τη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, την εθνική πολιτική ενέργειας και το εθνικό πρόγραμμα για τις κλιματικές μεταβολές.

53 Επομένως, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, τα κράτη μέλη διαθέτουν ορισμένη διακριτική ευχέρεια ως προς την επιλογή των μέτρων, τα οποία κρίνουν ως πλέον κατάλληλα για την επίτευξη, στο συγκεκριμένο πλαίσιο της εθνικής ενεργειακής αγοράς, του επιδιωκόμενου με την εν λόγω οδηγία αποτελέσματος.

54 Ως προς το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9 της οδηγίας 2003/87, τα εθνικά σχέδια κατανομής αξιολογούνται από την Επιτροπή στο πλαίσιο ex ante ελέγχου, η εξουσία αυτή ελέγχου διαφέρει, ασφαλώς, από πολλές απόψεις από τον ex post έλεγχο του άρθρου 226 ΕΚ. Το γεγονός αυτό δεν σημαίνει, πάντως, ότι ο ex ante έλεγχος πρέπει να βαίνει πέραν του ελέγχου νομιμότητας.

55 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθούν οι επικρίσεις που διατύπωσε η Επιτροπή κατά των γενικών διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου όσον αφορά την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής, ως αυτή προβλέπεται στην οδηγία 2003/87.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως το οποίο αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

56 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, καθορίζοντας το περιεχόμενο και την έκταση της εξουσίας της ελέγχου, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ως εκ του ότι, κατ' ουσία, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

57 Η διαπίστωση κατά την οποία η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 υποκαθιστώντας με τη δική της ανάλυση την ανάλυση στην οποία προέβη η Δημοκρατία της Εσθονίας είναι εσφαλμένη. Το Πρωτοδικείο ερμήνευσε τη διάταξη αυτή χωρίς να λάβει υπόψη την εν λόγω αρχή και, περαιτέρω, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση του ζητήματος της επιλογής των δεδομένων σχετικά με τις εκπομπές που έπρεπε να αποτελέσουν αφετηρία των προβλέψεων για την περίοδο 2008-2012.

58 Το Πρωτοδικείο έκρινε εσφαλμένως ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να απορρίψει τα δεδομένα σχετικά με τις εκπομπές CO_2 προ του έτους 2005 τα οποία περιέλαβε η Δημοκρατία της Εσθονίας στο εθνικό σχέδιό της κατανομής και τις προβλέψεις περί την εξέλιξη του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος (ΑΕΠ) που χρησιμοποίησε το οικείο κράτος μέλος στη θέση εκείνων που δημοσιεύθηκαν για όλα τα κράτη μέλη κατά τη διάρκεια του έτους 2005. Όμως, η παραδοχή ότι κάθε κράτος μέλος χρησιμοποιεί τα δικά του δεδομένα, τα οποία αναπτύσσονται βάσει των δικών του κριτηρίων, ενδέχεται να εισάγει άνιση μεταχείριση των κρατών μελών.

59 Το αντικείμενο και ο σκοπός της οδηγίας 2003/87, όπως και η εξέλιξη της διαδικασίας ελέγχου των εθνικών σχεδίων κατανομής, αποβλέπουν «να διασφαλίζεται ότι τα εθνικά σχέδια κατανομής όλων των κρατών μελών τελούν σε όμοιες καταστάσεις». Επομένως, το συμβατό των εθνικών σχεδίων κατανομής με τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας αυτής πρέπει να εξετάζεται βάσει μεθόδου αξιολογήσεως που διαμορφώνει η Επιτροπή και ενημερωμένων δεδομένων τα οποία προέρχονται χρησιμοποιώντας τη μέθοδο αυτή. Η εξέταση αυτή συνεπάγεται τη χρησιμοποίηση εκ μέρους της Επιτροπής δεδομένων σχετικών με τις εκπομπές CO_2 του ίδιου έτους για όλα τα κράτη μέλη και προβλέψεων περί την αύξηση του ΑΕΠ κατά τη διάρκεια της περιόδου 2005-2010 τα οποία είναι διαθέσιμα κατά τον ίδιο χρόνο για όλα τα κράτη μέλη.

60 Η εξέλιξη της διαδικασίας ελέγχου, όπως προβλέπεται στο άρθρο 9 της οδηγίας 2003/87, καταδεικνύει ότι πρόκειται για ταυτόχρονο έλεγχο εντός περιορισμένης προθεσμίας, αποβλέποντας στην εφαρμογή του κοινού συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής σε όλα τα κράτη μέλη πριν από την 1η Ιανουαρίου 2008. Η επιτροπή κλιματικών μεταβολών εξετάζει τα εθνικά σχέδια κατανομής ταυτοχρόνως με την Επιτροπή, γεγονός που επιβεβαιώνει την αναγκαιότητα να χρησιμοποιεί η Επιτροπή μια ομοιογενή προσέγγιση για το σύνολο των σχεδίων.

61 Η συλλογιστική του Πρωτοδικείου, στις σκέψεις 84 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, έρχεται σε αντίθεση προς αυτή που υιοθέτησε το ίδιο στη διάταξη της 20ής Οκτωβρίου 2008, T-208/07, BOT Elektrownia Bełchatów κ.λπ. κατά Επιτροπής. Στη διάταξη εκείνη το Πρωτοδικείο έκανε δεκτή την κατά χρόνο πλαισίωση των τροποποιήσεων τις οποίες επιφέρουν τα κράτη μέλη στα εθνικά σχέδιά τους κατανομής, κρίνοντας ότι, από το γράμμα της οδηγίας 2003/87, καθώς και από τη γενική οικονομία και τους σκοπούς του συστήματος που αυτή καθιερώνει, προκύπτει ότι το κράτος μέλος δικαιούται ανά πάσα στιγμή να προτείνει τροποποιήσεις του σχεδίου του μετά την κοινοποίησή του προς την Επιτροπή και έως την έκδοση της αποφάσεως την οποία το εν λόγω κράτος μέλος καλείται να λάβει κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας.

62 Η Δημοκρατία της Εσθονίας ζητεί την απόρριψη αυτού του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως. Η Επιτροπή στηρίζεται στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ως αν αυτή ήταν μία απόλυτη αρχή. Το ενδεχόμενο άνισης μεταχειρίσεως δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη μεταβολή της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής όπως αυτή προβλέπεται στην οδηγία 2003/87. Η ίση μεταχείριση των κρατών μελών μπορεί να διασφαλίζεται επαρκώς εφόσον η Επιτροπή εξετάζει κάθε σχέδιο με τον ίδιο βαθμό επιμέλειας.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

63 Το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 56 έως 93 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Στις εν λόγω σκέψεις, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η εξουσία ελέγχου που απονέμεται στην Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 δεν της επιτρέπει να υποκαθιστά τα δεδομένα που περιλαμβάνουν στα σχέδια τα κράτη μέλη με δικά της δεδομένα. Διευκρίνισε ότι δυνάμει της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως «δεν είναι δυνατόν [...] να μεταβληθεί η προβλεπόμενη από την οδηγία [αυτή] κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ [των κρατών μελών και της Επιτροπής], κατά την οποία τα κράτη μέλη είναι αρμόδια να καταρτίσουν ένα εθνικό σχέδιο κατανομής και να λάβουν τελική απόφαση ως προς τη συνολική ποσότητα κατανεμητέων δικαιωμάτων εκπομπής».

64 Επιβάλλεται, ευθύς εξαρχής, η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ισότητας επιτάσσει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις ούτε καθ' όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικά (βλ., ιδίως, απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2008, C-127/07, Arcelor Atlantique et Lorraine κ.λπ., Συλλογή 2008, σ. I-9895, σκέψη 23).

65 Η αναγκαιότητα σεβασμού της αρχής αυτής δεν μπορεί, όμως, να μεταβάλει την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής, όπως αυτή προβλέπεται βάσει διατάξεως της Ένωσης. Έτσι, όπως επιβεβαιώθηκε στη σκέψη 49 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 απονέμει στην Επιτροπή αποκλειστικώς εξουσία ελέγχου της νομιμότητας των εθνικών σχεδίων κατανομής, παρέχοντάς της την ευχέρεια να απορρίπτει ένα σχέδιο εφόσον δεν συμμορφώνεται προς τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87 ή προς τις διατάξεις του άρθρου 10 αυτής.

66 Ως προς την έκταση του ελέγχου αυτού, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ορθώς, στις σκέψεις 68, 69, 75, 79 και 80 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τα κράτη μέλη εξακολουθούν να έχουν την ευχέρεια να χρησιμοποιούν τα δεδομένα και τις μεθόδους αξιολογήσεως της επιλογής τους, υπό τον όρο ότι δεν καταλήγουν σε αποτελέσματα μη συμμορφούμενα προς τα συγκεκριμένα κριτήρια ή τις εν λόγω διατάξεις. Κατά την άσκηση της εξουσίας ελέγχου που της απονέμει το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, η Επιτροπή οφείλει να σέβεται το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κράτη μέλη. Επομένως, δεν μπορεί να απορρίπτει εθνικό σχέδιο κατανομής με μόνη αιτιολογία ότι τα περιληφθέντα σε αυτό δεδομένα δεν συμμορφώνονται προς τα δεδομένα τα οποία η ίδια κρίνει κατάλληλα.

67 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο το ότι έκρινε ότι η Επιτροπή έφερε την υποχρέωση να εξετάσει τα δεδομένα που είχε περιλάβει η Δημοκρατία της Εσθονίας στο εθνικό σχέδιό της κατανομής. Εφόσον η Επιτροπή αμφισβητούσε τα εν λόγω δεδομένα, όφειλε όχι απλώς να ζητήσει διευκρινίσεις από τις αρμόδιες εθνικές αρχές, αλλά και να αποδείξει τη μη συμμόρφωση των δεδομένων αυτών προς τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87.

68 Τα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή όσον αφορά τη χρονική σύμπτωση του ελέγχου των εθνικών σχεδίων κατανομής δεν είναι ικανά να αναιρέσουν το συμπέρασμα αυτό. Συγκεκριμένα, τα επιχειρήματα αυτά στηρίζονται σε εσφαλμένη αντίληψη περί την εξουσία ελέγχου της Επιτροπής, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87. Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 65 των προτάσεών της, οι ενδεχόμενες διαφορές σε σχέση με τα δεδομένα και τις μεθόδους αξιολογήσεως που επιλέγουν τα κράτη μέλη απηχούν το περιθώριο ελιγμών τους το οποίο η Επιτροπή υποχρεούται να σέβεται στο πλαίσιο του ασκούμενου από την ίδια ελέγχου συμμορφώσεως.

69 Στη συγκεκριμένη αλληλουχία, επιβάλλεται η επισήμανση, όπως έκρινε και το Πρωτοδικείο στη σκέψη 89 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή είναι σε θέση να διασφαλίζει καταλλήλως την ίση μεταχείριση των κρατών μελών, εξετάζοντας τα υποβαλλόμενα από κάθε κράτος

μέλος σχέδια με τον ίδιο βαθμό επιμέλειας. Επιβάλλεται, επίσης, η υπόμνηση ότι είναι θεμιτό η Επιτροπή να επιλέγει ένα κοινό σημείο αναφοράς για τα καταρτισθέντα από κάθε κράτος μέλος σχέδια. Όπως επισήμανε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, προς τον σκοπό αυτό, η Επιτροπή μπορεί ειδικότερα να καταρτίζει «το δικό της οικονομικό και οικολογικό πρότυπο», βασιζόμενο στα δεδομένα που αυτή επιλέγει, και να το χρησιμοποιεί ως σημείο αναφοράς προκειμένου να εξακριβώνει κατά πόσο τα εθνικά σχέδια κατανομής είναι συμβατά με τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87 ή με τις διατάξεις του άρθρου 10 αυτής.

70 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται να απορριφθεί ως αβάσιμο το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως το οποίο αντλείται από μη συνεκτίμηση του σκοπού της οδηγίας 2003/87

– Επιχειρήματα των διαδίκων

71 Η Επιτροπή εκτιμά ότι, κατά την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη τον επιδιωκόμενο με αυτήν σκοπό. Αμφισβητεί ότι υπερέβη τα όρια της εξουσίας της ελέγχου, δυνάμει του εν λόγω άρθρου, κατά την εξέταση του εσθονικού ΕΣΚ χρησιμοποιώντας τη δική της μεθοδολογία, καθώς και καθορίζοντας συγκεκριμένη ποσότητα προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, κάθε υπέρβαση της οποίας εθεωρείτο μη συμβατή με τα κριτήρια που τάσσει η οδηγία αυτή και, κατά συνέπεια, απορρίπτοντας το εσθονικό ΕΣΚ, στο μέτρο που η σε αυτό προταθείσα συνολική ποσότητα δικαιωμάτων εξικνείτο πέραν του εν λόγω ορίου.

72 Οι εξουσίες ελέγχου τις οποίες έχει η Επιτροπή δυνάμει της διατάξεως αυτής πρέπει να εξετάζονται και να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα των σκοπών της οδηγίας 2003/87. Η εν λόγω οδηγία καθιερώνει, κατά το άρθρο 1 αυτής, κοινοτικό σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου προκειμένου να προωθήσει τη μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου κατά τρόπο αποδοτικό από πλευράς κόστους και οικονομικώς αποτελεσματικό. Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει, στην προπαρατεθείσα απόφαση Arcelor Atlantique et Lorraine κ.λπ., ότι τελικός σκοπός του συστήματος αυτού είναι η προστασία του περιβάλλοντος και ότι το εν λόγω σύστημα ενθαρρύνει και ευνοεί την έρευνα του χαμηλότερου κόστους προκειμένου να επιτευχθεί μείωση των εν λόγω εκπομπών. Από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι ο σκοπός αυτός μπορεί να επιτευχθεί μόνο εάν η ζήτηση σε δικαιώματα εκπομπής υπερβαίνει την προσφορά στο πλαίσιο της κοινοτικής αγοράς δικαιωμάτων εκπομπής. Περαιτέρω, κατά την έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2003/87, η εφαρμογή του ίδιου αυτού συστήματος οφείλει να συμβάλει στην προστασία της ακεραιότητας της εσωτερικής αγοράς και στην αποφυγή στρεβλώσεων στον ανταγωνισμό.

73 Σε αντίθεση προς όσα έκρινε το Πρωτοδικείο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ο έλεγχος που ασκεί η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 9 της οδηγίας 2003/87 δεν αποτελεί έλεγχο «σαφώς οριοθετημένο», περιοριζόμενο σε απλή εξακρίβωση των δεδομένων που χρησιμοποίησαν τα κράτη μέλη στα εθνικά τους σχέδια κατανομής. Ο έλεγχος πρέπει να στηρίζεται σε ομοιογενή προσέγγιση, η οποία συνεπάγεται τη χρησιμοποιήση εκ μέρους της Επιτροπής δεδομένων σχετικών με τις εκπομπές CO_2 του ιδίου έτους για όλα τα κράτη μέλη και προβλέψεων περί την αύξηση του ΑΕΠ κατά τη διάρκεια της περιόδου 2005-2010 τα οποία είναι διαθέσιμα κατά τον ίδιο χρόνο για το σύνολο των κρατών αυτών.

74 Κατά την Επιτροπή, οι σκοποί της οδηγίας 2003/87 μπορούν να επιτευχθούν μόνο αν διαθέτει εξουσία καθορισμού του ανώτατου ορίου των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου. Η άποψή της δικαιολογείται επίσης και από λόγους οικονομίας της διαδικασίας.

75 Το Πρωτοδικείο έκρινε εσφαλμένως ότι τα κράτη μέλη είναι αποκλειστικώς αρμόδια να καθορίζουν τη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου. Είναι δυνατό να αποδειχθεί ex post ότι η ανεπιφύλακτη αποδοχή των δεδομένων σχετικά με τις εκπομπές CO_2 που περιλήφθηκαν στο εσθονικό ΕΣΚ όσον αφορά τα προ του 2005 έτη, όπως και η προταθείσα συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων, έχει αποτέλεσμα αντίθετο όχι μόνο προς τα υπό σημεία 1 έως 3 κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87, αλλά και προς τον σκοπό της οδηγίας αυτής που αποβλέπει στη μείωση των εκπομπών CO_2.

76 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο δεν προέβη σε ορθή διάκριση του εκ μέρους της Επιτροπής καθορισμού του ανώτατου ορίου για τη συνολική ποσότητα των δικαιωμάτων από τον εκ μέρους του κράτους μέλους καθορισμό της συνολικής ποσότητας των προς κατανομή δικαιωμάτων.

77 Η Δημοκρατία της Εσθονίας φρονεί ότι πρέπει να απορριφθεί αυτό το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως. Η Επιτροπή ουδόλως απέδειξε ότι θα ήταν αδύνατη η συμμόρφωση προς τον σκοπό της οδηγίας 2003/87 όσον αφορά την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής, όπως αυτή επιβεβαιώθηκε από το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

78 Το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 59 έως 66 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Στις εν λόγω σκέψεις το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή, καθορίζοντας στην προσβαλλόμενη απόφαση συγκεκριμένη ποσότητα δικαιωμάτων, κάθε υπέρβαση της οποίας εθεωρείτο μη συμβατή με τα κριτήρια που τάσσει η οδηγία 2003/87, και απορρίπτοντας το εσθονικό ΕΣΚ, στο μέτρο που η με αυτό προταθείσα συνολική ποσότητα δικαιωμάτων εξικνείτο πέραν του εν λόγω ορίου, υπερέβη τα όρια εξουσίας ελέγχου που διαθέτει δυνάμει των άρθρων 9, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής. Το εν λόγω σκέλος αφορά επίσης τη διαπίστωση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο κατά την οποία η Επιτροπή υπερέβη τα εν λόγω όρια χρησιμοποιώντας, κατά την εκτίμηση του εσθονικού ΕΣΚ, τα δικά της δεδομένα και τη δική της μέθοδο. Με τον τρόπο αυτό, το Πρωτοδικείο ερμήνευσε το άρθρο 9, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας μη λαμβάνοντας υπόψη τους επιδιωκόμενους με αυτήν σκοπούς.

79 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι ο κύριος δεδηλωμένος σκοπός της οδηγίας 2003/87 έγκειται στην ουσιώδη μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου προκειμένου να καταστεί δυνατή η τήρηση των δεσμεύσεων της Ένωσης και των κρατών μελών βάσει του Πρωτόκολλου του Κυότο. Ο σκοπός αυτός πρέπει να πραγματωθεί τηρουμένων ορισμένων επιμέρους σκοπών και με τη χρήση ορισμένων μηχανισμών. Κύριος προς τούτο μηχανισμός είναι το κοινοτικό σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 της οδηγίας 2003/87 και τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη αυτής. Το εν λόγω άρθρο 1 προβλέπει ότι το σύστημα αυτό προωθεί τη μείωση των εν λόγω εκπομπών κατά τρόπο αποδοτικό από πλευράς κόστους και οικονομικώς αποτελεσματικό. Οι λοιποί επιμέρους σκοποί τους οποίους πρέπει να επιτύχει το εν λόγω σύστημα έγκεινται, μεταξύ άλλων, όπως μνημονεύουν η πέμπτη και η έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής, στη διασφάλιση της οικονομικής αναπτύξεως και της απασχολήσεως, καθώς και στην προστασία της ακεραιότητας της εσωτερικής αγοράς και των όρων ανταγωνισμού.

80 Εν προκειμένω, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσέγγιση υπέρ της οποίας τάσσεται η Επιτροπή είναι ικανή να βελτιώσει τη λειτουργία του συστήματος εμπορίας των δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου της Ένωσης και να καταστήσει έτσι δυνατή την επίτευξη, κατά τρόπο αποτελεσματικότερο, του σκοπού της ουσιώδους μειώσεως των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να μεταβάλει την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής, όπως αυτή προβλέπεται στα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2003/87.

81 Συγκεκριμένα, σε τομείς συντρέχουσας αρμοδιότητας, όπως είναι ο τομέας της προστασίας του περιβάλλοντος, εναπόκειται στον νομοθέτη της Ένωσης να καθορίσει τα μέτρα τα οποία θεωρεί αναγκαία για την επίτευξη των επιδιωκόμενων σκοπών, τηρώντας παράλληλα τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας, όπως καθιερώνονται στο άρθρο 5 ΕΚ.

82 Η βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να απονείμει στην Επιτροπή αποκλειστικώς εξουσία ελέγχου της συμμορφώσεως των εθνικών σχεδίων κατανομής προς τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87 και τις διατάξεις του άρθρου 10 αυτής, και όχι εξουσία υποκαταστάσεως ή τυποποιήσεως που εμπεριέχεται στην εξουσία καθορισμού της μέγιστης συνολικής ποσότητας των προς κατανομή δικαιωμάτων, απορρέει τόσο από το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 όσο και από τις προπαρασκευαστικές εργασίες της οδηγίας αυτής. Έτσι, το να μπορεί να καθορίσει η Επιτροπή μια τέτοια μέγιστη ποσότητα υπερβαίνει τα όρια της τελολογικής ερμηνείας της οδηγίας αυτής και έχει ως αποτέλεσμα την απονομή στο θεσμικό αυτό όργανο εξουσιών στερούμενων παντελώς νομικής βάσεως.

83 Όπως προκύπτει ήδη από τη σκέψη 51 της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε επομένως, στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι προκύπτει κατά τρόπο αναμφισβήτητο από το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87 ότι ο ρόλος της Επιτροπής περιορίζεται σε έλεγχο συμμορφώσεως του εθνικού σχεδίου κατανομής ενός κράτους μέλους προς τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της εν λόγω οδηγίας και προς τις διατάξεις του άρθρου 10 αυτής. Έκρινε ορθώς ότι η Επιτροπή νομιμοποιείται να εξετάσει τη συμμόρφωση αυτή και να απορρίψει εθνικό σχέδιο κατανομής για λόγους μη συμβατότητας προς τα συγκεκριμένα κριτήρια και τις εν λόγω διατάξεις, με αποτέλεσμα το κράτος μέλος να μην μπορεί να λάβει, στην περίπτωση αυτή, απόφαση δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, παρά μόνον εφόσον οι τροποποιήσεις που προτείνει γίνουν αποδεκτές από το θεσμικό αυτό όργανο.

84 Επιβάλλεται συναφώς η επισήμανση ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, μόνος αρμόδιος να επιφέρει τροποποιήσεις στην οδηγία 2003/87, έκρινε αναγκαίο να τροποποιήσει το άρθρο 9 της οδηγίας 2009/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2009, για τροποποίηση της οδηγίας 2003/87/ΕΚ με στόχο τη βελτίωση και την επέκταση του συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου της Κοινότητας (ΕΕ L 140, σ. 63). Η τροποποιητική αυτή οδηγία προβλέπει τη θέση σε εφαρμογή ενός περισσότερο εναρμονισμένου συστήματος ούτως ώστε να αξιοποιούνται καλύτερα τα οφέλη της εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής, να αποφεύγονται οι στρεβλώσεις στην εσωτερική αγορά και να διευκολύνεται η διασύνδεση των συστημάτων εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής.

85 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι είναι δυνατό να αποδειχθεί ex post ότι η ανεπιφύλακτη αποδοχή των δεδομένων σχετικά με τις εκπομπές CO_2 και της συνολικής ποσότητας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, που περιλήφθηκαν στο εσθονικό ΕΣΚ, θα επάγονταν αποτέλεσμα αντίθετο προς τα υπό σημεία 1 έως 3 κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87, το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 80 των προτάσεών της, το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ότι η Επιτροπή μπορεί να απορρίψει εθνικό σχέδιο κατανομής το οποίο δεν συμμορφώνεται προς τα κριτήρια του παραρτήματος αυτού ή προς τις διατάξεις του άρθρου 10 της οδηγίας αυτής και δεν έκρινε, επομένως, ότι η Επιτροπή όφειλε να εγκρίνει ανεπιφύλακτα τα περιληφθέντα στο εσθονικό ΕΣΚ δεδομένα.

86 Ως προς το επιχείρημα της Επιτροπής ότι, προς το συμφέρον της οικονομίας της διαδικασίας, πρέπει να της αναγνωριστεί η εξουσία να καθορίζει το ανώτατο όριο των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, είναι βεβαίως αληθές ότι η προσέγγιση αυτή θα μείωνε τον κίνδυνο εκδόσεως διαδοχικών απορριπτικών αποφάσεων των εθνικών σχεδίων κατανομής λόγω ασυμβατότητας προς τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87 ή των διατάξεων του άρθρου 10 αυτής. Υπό το πρίσμα αυτό, πρέπει, πάντως, να τονιστεί ότι η Επιτροπή δεν υπερβαίνει τις αρμοδιότητές της όταν εξαγγέλει, στο διατακτικό αποφάσεως περί απορρίψεως ενός σχεδίου, χωρίς να

καθορίζει δεσμευτικώς το ανώτατο όριο των εκπομπών αυτών, ότι δεν θα απορρίψει τις επί του σχεδίου αυτού τροποποιήσεις εφόσον συμμορφώνονται προς τις προτάσεις και συστάσεις της απορριπτικής αποφάσεως. Μια διαδικασία αυτού του είδους είναι σύμφωνη προς την αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής, ενώ ανταποκρίνεται περαιτέρω και στους σκοπούς της οικονομίας της διαδικασίας.

87 Επομένως, η Επιτροπή υποστηρίζει αβασίμως ότι το Πρωτοδικείο, κατά την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, δεν έλαβε υπόψη τους επιδιωκόμενους με αυτήν σκοπούς. Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

88 Δεδομένου ότι οι επικρίσεις που διατύπωσε η Επιτροπή κατά των γενικών διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου όσον αφορά την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής, όπως αυτή προβλέπεται στην οδηγία 2003/87, απορρίφθηκαν και τα δύο σκέλη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως δεν έγιναν δεκτά, επιβάλλεται η απόρριψη ως αβάσιμου του παρόντος λόγου αναιρέσεως.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της αρχής της χρηστής διοικήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

89 Η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της αρχής της χρηστής διοικήσεως εξετάζοντας τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αντλούνταν από παραβίαση της αρχής αυτής.

90 Για την εκτίμηση του ζητήματος αν το εσθονικό ΕΣΚ ήταν συμβατό με το υπό σημείο 3 κριτήριο του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87, ήτοι αν απόθεμα δικαιωμάτων συσταθέν σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2006/780 περιλαμβανόταν ή όχι στη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων, η Επιτροπή μπορούσε βασίμως να στηριχθεί στα δεδομένα που χρησιμοποιήθηκαν για το σύνολο των εθνικών σχεδίων κατανομής των κρατών μελών. Η αιτιολογία του άρθρου 1, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης αποφάσεως ήταν συναφώς επαρκής, κατάλληλη και πρόσφορη. Το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε ότι η Επιτροπή είχε στηρίξει την αιτιολογία της αποφάσεως αυτής σε δικά της δεδομένα αντί στα δεδομένα της Δημοκρατίας της Εσθονίας.

91 Λόγω της ασάφειας του εσθονικού ΕΣΚ ως προς τον συνυπολογισμό ορισμένων τμημάτων των αποθεμάτων στη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι η προταθείσα με το σχέδιο αυτό συνολική ποσότητα δεν ήταν συμβατή με τα τρία κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87. Κατ' αυτήν, το ίδιο το Πρωτοδικείο αναγνώρισε, στη σκέψη 107 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, την ασάφεια αυτή.

92 Η Δημοκρατία της Εσθονίας ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου αναιρέσεως. Τα επιχειρήματα της Επιτροπής προκύπτουν από εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Εξετάζοντας τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε αν η Επιτροπή μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα δικά της δεδομένα για να αξιολογήσει τον συνυπολογισμό των αποθεμάτων δικαιωμάτων, αλλά περιορίσθηκε να εξακριβώσει αν η Επιτροπή είχε εξετάσει, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

93 Αυτός ο λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά τις σκέψεις 99 έως 112 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, άπτεται του ζητήματος του βασίμου της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου ότι η Επιτροπή, μη εξετάζοντας προσηκόντως το εσθονικό ΕΣΚ, και δη τα παραρτήματα 1 και 3 αυτού, προκειμένου να εκτιμήσει αν απόθεμα δικαιωμάτων συσταθέν σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2006/780 είχε ληφθεί υπόψη κατά τον υπολογισμό της συνολικής ποσότητας των προς κατανομή δικαιωμάτων, παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

94 Σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε, στις εν λόγω σκέψεις, αν η Επιτροπή μπορούσε να στηριχθεί στα δικά της δεδομένα για να αξιολογήσει αν αυτό το απόθεμα είχε συνυπολογιστεί ή όχι. Όπως ορθώς επισημαίνει η Δημοκρατία της Εσθονίας, το εν λόγω δικαστήριο περιορίσθηκε απλώς να εξακριβώσει αν η Επιτροπή είχε εξετάσει τα υποβληθέντα από το κράτος μέλος αυτό δεδομένα με το εθνικό του σχέδιο κατανομής τηρώντας την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

95 Κατ' αρχάς, στη σκέψη 99 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι, μεταξύ των εγγυήσεων που απονέμει η έννομη τάξη της Ένωσης στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών περιλαμβάνεται, ιδίως, η αρχή της χρηστής διοικήσεως, με την οποία συνδέεται η υποχρέωση του αρμοδίου θεσμικού οργάνου να ερευνά, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität München, Συλλογή 1991, σ. I-5469, σκέψη 14).

96 Ως προς τα αριθμητικά στοιχεία που περιέλαβε η Δημοκρατία της Εσθονίας στο εθνικό της σχέδιο κατανομής, το Πρωτοδικείο ακολούθως έκρινε, στις σκέψεις 103 έως 108 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τα στοιχεία αυτά φαίνονταν συνεκτικά και κατανοητά. Τέλος, στις σκέψεις 109 έως 111 της εν λόγω αποφάσεως, εκτίμησε αν, λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία αυτά, η Επιτροπή εξέτασε, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Πρώτον, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής, ότι τα δικαιώματα που περιέχονταν στα επίμαχα αποθέματα δεν είχαν συμπεριληφθεί στη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, δεν συνάδουν με τα στοιχεία του φακέλου. Δεύτερον, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή όφειλε να διευκρινίσει βάσει ποίων στοιχείων είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το εσθονικό ΕΣΚ δεν συμμορφωνόταν προς το υπό σημείο 3 κριτήριο του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87. Εξ αυτών συνήγαγε ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε για ποιον λόγο οι περιεχόμενοι στο σχέδιο αυτό υπολογισμοί βαρύνονταν με σφάλματα.

97 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το ίδιο το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ότι το εσθονικό ΕΣΚ ήταν διφορούμενο, είναι αληθές ότι, στη σκέψη 107 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το σχέδιο αυτό φαινόταν διφορούμενο όσον αφορά τον μη συνυπολογισμό τμήματος των αποθεμάτων στη συνολική ποσότητα δικαιωμάτων, στο μέτρο που οι λόγοι για τους οποίους η Δημοκρατία της Εσθονίας είχε κρίνει ότι έπρεπε να αφαιρέσει το τμήμα αυτό από τη συνολική ποσότητα δικαιωμάτων δεν προέκυπταν από τα παραρτήματα του σχεδίου αυτού.

98 Από μόνο το στοιχείο αυτό δεν μπορεί όμως να συναχθεί ότι το εσθονικό ΕΣΚ μπορούσε να θεωρηθεί ως μη συμβατό με τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι εθνικό σχέδιο κατανομής περιέχει κάποιο διφορούμενο στοιχείο δεν συνεπάγεται αυτό καθαυτό την απόρριψη του συγκεκριμένου σχεδίου.

99 Τόσο σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής όσο και σύμφωνα με τις αρχές της ειλικρινούς συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών και της χρηστής διοικήσεως, απόκειται σε αυτό το θεσμικό όργανο να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να διαπιστώνει αν το συγκεκριμένο διφορούμενο στοιχείο αντίκειται ή συμμορφώνεται προς τα κριτήρια που απαριθμεί το

εν λόγω παράρτημα. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή οφείλει να εξετάζει όλα τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο εθνικό σχέδιο κατανομής που αξιολογεί και, κατά περίπτωση, να ζητεί διευκρινίσεις από τις αρμόδιες εθνικές αρχές.

100 Κατά συνέπεια, αυτός ο λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ανάλυση του χαρακτήρα των άρθρων 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως ως μη δυνάμενων να αποσπασθούν

Επιχειρήματα των διαδίκων

101 Η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορούσαν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις της προσβαλλόμενης αποφάσεως και ότι ακύρωσε συνακόλουθα την απόφαση αυτή στο σύνολό της.

102 Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εδράζεται σε παρανόηση του χαρακτήρα των διατάξεων των πράξεων της Ένωσης ως μη δυνάμενων να αποσπασθούν, καθώς και σε εσφαλμένη ερμηνεία της παρατιθέμενης από το Πρωτοδικείο νομολογίας στη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, και της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Κατά την Επιτροπή, σύμφωνα με πάγια νομολογία, δεν πληρούται η προϋπόθεση της δυνατότητας διαχωρισμού οσάκις η μερική ακύρωση πράξεως έχει ως αποτέλεσμα ότι τη μεταβάλλει κατ' ουσίαν. Πάντως, τούτο δεν ισχύει για κάθε τροποποίηση του περιεχομένου της πράξεως. Συγκεκριμένα, η κατ' ουσίαν τροποποίηση μιας πράξεως θα έπρεπε να συνεπάγεται μετατροπή αυτής σε πράξη την οποία ο εκδότης της δεν είχε πρόθεση να εκδώσει ή δεν θα εξέδιδε.

103 Τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως αφορούσαν τη συνολική ποσότητα των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου (υπό σημεία 1 έως 3 κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87). Τα άρθρα αυτά συνδέονται ασφαλώς μεταξύ τους, αλλά μπορούν να αποσπασθούν από τις λοιπές διατάξεις της εν λόγω οδηγίας. Τα άρθρα 1, παράγραφος 3, και 2, παράγραφος 3, της ίδιας αποφάσεως αφορούσαν την υπέρμετρη κατανομή των δικαιωμάτων αυτών σε ορισμένες επιχειρήσεις (υπό σημείο 5 κριτήριο του παραρτήματος αυτού), ενώ τα άρθρα 1, παράγραφος 4, και 2, παράγραφος 4, αυτής αφορούσαν την ανυπαρξία επαρκών πληροφοριών σχετικά με τους νεοεισερχόμενους (υπό σημείο 6 κριτήριο του παραρτήματος αυτού).

104 Η συλλογιστική του Πρωτοδικείου στηριζόταν, αφενός, στη διαπίστωση της υπάρξεως παραλληλισμού μεταξύ των παραγράφων των άρθρων 1 και 2 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, διαπίστωση την οποία συμμερίζεται η Επιτροπή, και, αφετέρου, σε εσφαλμένη ερμηνεία του περιεχομένου του άρθρου 2 αυτής. Το περιεχόμενο της τελευταίας αυτής διατάξεως θα έπρεπε να εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 1 και όχι αντιστρόφως.

105 Το άρθρο 1 της προσβαλλόμενης αποφάσεως απαριθμεί τα στοιχεία του εσθονικού ΕΣΚ τα οποία η Επιτροπή έκρινε ότι είναι αντίθετα προς τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87. Το άρθρο 2 αυτής περιλάμβανε σειρά συστάσεων για τη θεραπεία των ασυμβατοτήτων που είχαν διαπιστωθεί στο εν λόγω άρθρο 1. Οι περιγραφείσες στις παραγράφους 1 και 2 των δύο αυτών άρθρων ασυμβατότητες ήταν διαφορετικές και ανεξάρτητες από εκείνες των παραγράφων 3 και 4 αυτών. Οι παράγραφοι αυτές, ή τουλάχιστον αυτές οι δύο ομάδες παραγράφων, μπορούσαν επομένως να διαχωρισθούν.

106 Προκύπτει σαφώς από τη διάρθρωση και την αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως ότι κάθε παράγραφος του άρθρου 2 αυτής συνδέεται άρρηκτα με την αντίστοιχη παράγραφο του άρθρου 1 αυτής και όχι με τις λοιπές διατάξεις του άρθρου 2 της αποφάσεως αυτής. Η ίδια διαπίστωση μπορεί να ισχύσει και για τις διατάξεις του άρθρου 1.

107 Καίτοι η Επιτροπή δεσμεύθηκε να μην εγείρει αντιρρήσεις κατά την εξέταση άλλου σχεδίου κατανομής το οποίο θα ενσωμάτωνε το σύνολο των συστάσεων του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι συστάσεις αυτές δεν αποτελούσαν, πάντως, αδιάρρηκτο σύνολο. Εφόσον κρινόταν ότι μία ή περισσότερες από τις εκτιθέμενες στο άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής ασυμβατότητες δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως τέτοιες, οι αντίστοιχες συστάσεις στο άρθρο 2 θα στερούνταν πλέον περιεχομένου. Οι λοιπές, όμως διατάξεις αυτού του τελευταίου άρθρου θα συνέχιζαν να τυγχάνουν εφαρμογής.

108 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ακύρωση των άρθρων 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορούσε, κατά την Επιτροπή, να μεταβάλει κατ' ουσίαν την εν λόγω απόφαση. Οι διαφορετικές αυτές διατάξεις θα μπορούσαν, εξάλλου, να νοηθούν ως δέσμη αποφάσεων οι οποίες συγκεντρώνονται σε μία ενιαία κανονιστική πράξη.

109 Η Δημοκρατία της Εσθονίας ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει τον λόγο αυτό. Υφίσταται άρρηκτος σύνδεσμος μεταξύ, αφενός, των υπό σημεία 1 έως 3 κριτηρίων του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87, τα οποία αφορούν την ποσότητα που μπορεί να θεωρηθεί ως συνολική ποσότητα των δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου και, αφετέρου, των υπό σημεία 5 και 6 κριτηρίων του εν λόγω παραρτήματος. Η συνολική αυτή ποσότητα και ο τρόπος με τον οποίο το εσθονικό ΕΣΚ θα τροποποιούνταν βάσει αυτών των τελευταίων κριτηρίων συνδέονται μεταξύ τους. Η ουσιώδης μείωση εκ μέρους της Επιτροπής της εν λόγω ποσότητας, δυνάμει των άρθρων 1 και 2, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, επηρεάζει τόσο την ευνοϊκή μεταχείριση που επιφυλάσσεται σε ορισμένες επιχειρήσεις όσον αφορά τα ληφθέντα σε πρώιμο στάδιο μέτρα (υπό σημείο 5 κριτήριο του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας αυτής) όσο και τα εν λόγω δικαιώματα για τους νεοεισερχόμενους (υπό σημείο 6 κριτήριο του παραρτήματος αυτού).

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

110 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 31 έως 34 και 114 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως οι οποίες άπτονται του ζητήματος αν τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως μπορούν να αποσπασθούν ή όχι από την υπόλοιπη απόφαση και αν, ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο ορθώς ακύρωσε την εν λόγω απόφαση στο σύνολό της.

111 Όπως υπενθύμισε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, η μερική ακύρωση μιας πράξεως της Ένωσης είναι δυνατή μόνον όταν τα στοιχεία των οποίων ζητείται η ακύρωση μπορούν να αποσπαστούν από την υπόλοιπη πράξη (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-29/99, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-11221, σκέψη 45, και της 24ης Μαΐου 2005, C-244/03, Γαλλία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2005, σ. I-4021, σκέψη 12· βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2003, C-378/00, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-937, σκέψη 30). Το Δικαστήριο έχει, επίσης, κρίνει κατ' επανάληψη ότι η ανωτέρω επιταγή περί δυνατότητας διαχωρισμού δεν πληρούται όταν η μερική ακύρωση μιας πράξεως θα είχε ως αποτέλεσμα να μεταβληθεί η ουσία της πράξεως αυτής (αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1998, C-68/94 και C-30/95, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1375, σκέψη 257, και προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Συμβουλίου, σκέψη 46, καθώς και Γαλλία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, σκέψη 13).

112 Εν προκειμένω, η εξέταση της δυνατότητας διαχωρισμού ή μη των άρθρων 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως από την υπόλοιπη απόφαση προϋποθέτει την εξέταση του περιεχομένου των εν λόγω διατάξεων, προκειμένου το Δικαστήριο να μπορέσει να εκτιμήσει αν η ακύρωσή τους μεταβάλλει το πνεύμα και την ουσία της εν λόγω αποφάσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 27ης Ιουνίου 2006, C-540/03, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. I-5769, σκέψη 29).

113 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι οι διατάξεις της προσβαλλόμενης αποφάσεως συνιστούν το αποτέλεσμα αρνητικής εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής επί του εσθονικού ΕΣΚ, όπως αυτό κοινοποιήθηκε από τη Δημοκρατία της Εσθονίας. Το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής απαριθμεί διάφορες ασυμβατότητες του σχεδίου αυτού προς ένα ή περισσότερα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87. Το άρθρο 2 της εν λόγω αποφάσεως περιέχει τη δέσμευση της Επιτροπής να μην εγείρει αντιρρήσεις στο σχέδιο που πρόκειται να εκδοθεί μετά από την απορριπτική αυτή απόφαση, υπό την επιφύλαξη ότι το οικείο κράτος μέλος θα επιφέρει τις μνημονευόμενες στις παραγράφους 1 έως 4 του εν λόγω άρθρου τροποποιήσεις. Όσον αφορά το άρθρο 3 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η παράγραφος 1 αυτού αφορά τον καθορισμό αποθέματος δικαιωμάτων και οι παράγραφοι 2 και 3 αυτού περιέχουν διευκρινίσεις σχετικά με την εφαρμογή άλλων διατάξεων της εν λόγω αποφάσεως.

114 Όσον αφορά ειδικότερα τον συσχετισμό μεταξύ, αφενός, των άρθρων 1, παράγραφος 1, 2, παράγραφος 1, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως και, αφετέρου, των λοιπών διατάξεων αυτής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, καίτοι αναφέρονται σε διαφορετικές πτυχές του εσθονικού ΕΣΚ και σε διαφορετικά κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87, οι διατάξεις αυτές συνιστούν αδιάσπαστη ενότητα.

115 Αφενός, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι ο καθορισμός της συνολικής ποσότητας των προς κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου (υπό σημεία 1 έως 3 κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ της οδηγίας 2003/87) κατά τα άρθρα 1, παράγραφος 1, 2, παράγραφος 1, και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, συνιστά το ουσιώδες στοιχείο των εθνικών σχεδίων κατανομής και συνδέεται ευθέως με τα λοιπά στοιχεία των εν λόγω σχεδίων.

116 Αφετέρου, όπως ορθώς διαπίστωσε το Πρωτοδικείο αντιστοίχως στις σκέψεις 29 και 30 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, η ενδεχόμενη ακύρωση ορισμένων παραγράφων του άρθρου 1 της προσβαλλόμενης αποφάσεως «θα είχε ως συνέπεια τη μείωση του αριθμού των σημείων, τα οποία κρίθηκαν στην προσβαλλόμενη απόφαση ως μη συμβατά προς την οδηγία [2003/87]». Ως προς την ακύρωση ορισμένων παραγράφων του άρθρου 2 της αποφάσεως αυτής, τούτη «θα είχε ως συνέπεια τη διατήρηση σε ισχύ της δεσμεύσεως της Επιτροπής να μην προβάλει αντιρρήσεις ως προς το εθνικό σχέδιο, ενώ παράλληλα θα μειωνόταν ο αριθμός των τροποποιήσεων υπό την επιφύλαξη των οποίων ανελήφθη αρχικώς η εν λόγω δέσμευση».

117 Πάντως, ουδαμώς προκύπτει από την εν λόγω απόφαση ότι το εσθονικό ΕΣΚ θα μπορούσε να θεωρηθεί συμβατό με την οδηγία 2003/87, χωρίς όλες οι τροποποιήσεις που απαριθμούνται στην τελευταία αυτή διάταξη να περιληφθούν στο συγκεκριμένο σχέδιο.

118 Πράγματι, όπως ορθώς επισήμανε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, η ενδεχόμενη ακύρωση μόνο ορισμένων εκ των παραγράφων του άρθρου 2 «θα συνεπαγόταν υποκατάσταση των ρυθμίσεων που προβλέπει η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά την οποία το [εσθονικό ΕΣΚ] μπορεί να υιοθετηθεί υπό την επιφύλαξη τεσσάρων ειδικών τροποποιήσεων, μέσω των οποίων δύνανται να αρθούν τα τέσσερα μη συμβατά με τα κριτήρια του παραρτήματος ΙΙΙ [της οδηγίας 2003/87] σημεία, με μια διαφορετική απόφαση, κατά την οποία το εν λόγω σχέδιο θα μπορούσε να υιοθετηθεί υπό την επιφύλαξη ενός μικρότερου αριθμού τροποποιήσεων».

119 Έχοντας υπόψη τα εν λόγω στοιχεία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ορθώς, στη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η ενδεχόμενη ακύρωση μίας από τις παραγράφους του άρθρου 1 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, καθώς και της αντίστοιχης παραγράφου του άρθρου 2 της αποφάσεως αυτής, θα είχε ως συνέπεια τη μεταβολή της ίδιας της ουσίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

120 Όσον αφορά το άρθρο 3, παράγραφοι 2 και 3, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, αρκεί να επισημανθεί ότι οι διατάξεις αυτές εμπεριέχουν διευκρινίσεις σχετικά με την εφαρμογή των λοιπών διατάξεων της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Έτσι, στο μέτρο που τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως ακυρώθηκαν, το άρθρο 3, παράγραφοι 2 και 3, αυτής στερείται πλέον αντικειμένου.

121 Τις διαπιστώσεις αυτές δεν αναιρεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η μεταβολή της ουσίας μιας πράξεως της Ένωσης σημαίνει αποκλειστικώς τη μετατροπή αυτής σε πράξη την οποία ο εκδότης της δεν θα είχε την πρόθεση να εκδώσει ή δεν θα εξέδιδε. Συναφώς, αρκεί να επισημανθεί ότι το ζήτημα αν η μερική ακύρωση θα μετέβαλε την ουσία της πράξεως της Ένωσης αποτελεί αντικειμενικό και όχι υποκειμενικό κριτήριο συνδεόμενο με την πολιτική βούληση της αρχής που εξέδωσε την επίμαχη πράξη (βλ. αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-239/01, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-10333, σκέψη 37, καθώς και προπαρατεθείσα απόφαση Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, σκέψη 14).

122 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και 3, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορούν να αποσπασθούν από άλλες διατάξεις της αποφάσεως αυτής και ακυρώνοντας συνακόλουθα την εν λόγω απόφαση στο σύνολό της. Συνεπώς, δεν είναι βάσιμος ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως.

123 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε η Επιτροπή δεν έγινε δεκτός, η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

124 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε και η Δημοκρατία της Εσθονίας υπέβαλε σχετικό αίτημα, η Επιτροπή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

125 Κατά την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω άρθρου 69, η Τσεχική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Δανίας και η Δημοκρατία της Λεττονίας, που παρενέβησαν στη δίκη, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Τσεχική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Δανίας και η Δημοκρατία της Λεττονίας φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

(υπογραφές)